

University of HUDDERSFIELD

University of Huddersfield Repository

Siddiqui, Kalim

Arsaker til volden i Kashmir [Causes for current violence in Kashmir]

Original Citation

Siddiqui, Kalim (1990) *Arsaker til volden i Kashmir [Causes for current violence in Kashmir]*. Bergens Tidende.

This version is available at <http://eprints.hud.ac.uk/id/eprint/24930/>

The University Repository is a digital collection of the research output of the University, available on Open Access. Copyright and Moral Rights for the items on this site are retained by the individual author and/or other copyright owners. Users may access full items free of charge; copies of full text items generally can be reproduced, displayed or performed and given to third parties in any format or medium for personal research or study, educational or not-for-profit purposes without prior permission or charge, provided:

- The authors, title and full bibliographic details is credited in any copy;
- A hyperlink and/or URL is included for the original metadata page; and
- The content is not changed in any way.

For more information, including our policy and submission procedure, please contact the Repository Team at: E.mailbox@hud.ac.uk.

<http://eprints.hud.ac.uk/>

Arsaker til volden i Kashmir

31.5.90

KRONIKK

Bergens Tidende
torsdag 31.
mai 1990

Forskningsassistent Kalim Siddiqui ved Senter for utviklingsstudier, Universitetet i Bergen, har nylig vært i India og gir i denne kronikken bakgrunnen for den økende volden i Kashmir og den spente situasjonen mellom India og Pakistan.

AV KALIM SIDDIQUI

Den tiltakende volden i Kashmir stiller ikke bare store krav til statsminister V.P. Singhs regjering (India), men kan også være en fare for freden og stabiliteten i det sørlige Asia.

Staten Jammu og Kashmir (ofte kalt bare Kashmir) ligger i nordvest og dekker et område på 100.569 kvadratkilometer i nærheten av de vestlige fjellkjedene i Himalaya. Regionen omfatter de fruktbare slettene i Jammu og Poonch (Punch), de tett skogvokste områdene ved foten av Himalaya, de isbredekte fjellene og Korakoram-fjellkjeden, som er den høyeste toppen i verden etter Mount Everest.

Ifølge folketellingen i 1981 er folketallet i staten 6 millioner, inkludert det buddhistiske platået Ladakh, Jammu og Poonch der majoriteten er hinduer, og i selve hjertet, de tett befolkede muslimske områdene som er kjent som Kashmir-dalen.

Staten ble styrt av en etterkommer av dograen (hinduistisk), general som britene solgte denne delen av Sikh-riket til dengang de kolonialiserte Punjab. Dogradynastiet styrte området fram til 1947, da India ble delt i det i hovedsak hinduistiske India og det i hovedsak muslimske Pakistan. Britene forlot Kashmir motvillig, og dette har siden resultert i tre kriger mellom India og Pakistan som alle har hatt sitt utspring i Kashmir-problemet.

I 1947 undertegnet Dogra-regjeringen en avtale om innlemming i den indiske union. Like etter kjempet India og Pakistan om Kashmir og saken ble brakt inn for FN. På anmodning fra Pakistan skulle det avholdes en folkeavstemning. India sa seg enig i prinsippet, men avstemningen ble aldri gjennomført. Jammu og Kashmir er den eneste staten i India der mer enn to-tredjedelen av befolkningen er muslimer.

Flertallet av befolkningen arbeider i landbruket, og dyrker ris, hvete, mais og tobakk i de terrasserte skråningene. Der er store frukttrager hvor man dyrker epler, pærer, ferskener, valnøtter og mandler. Statens økonomi er karakterisert ved hus-

sindsindustri, som veving av den lokale silke og ull. Teppe- og ryevoving og treskjæring gir også arbeid til mange mennesker.

Turismen er en av de viktigste inntektskilder for staten. Mer enn fire tiårs uavhengighet fra India har ikke ført til noen forandring i levekårene for folket i Kashmir. Staten er fremdeles en av de fattigste i India, og moderne industriutvikling fins nesten ikke.

For øyeblikket reiser staten Kashmir seg mot Indias dominans. Tropper er satt inn for å slå ned folkeoppstanden, og staten er vanskelig å styre. Folket i regionen ønsker utvilsomt selvstyre og den indiske regjeringen undertrykker folkets vilje med makt.

Den indiske regjeringen gir Pakistan skylden for den stadig økende volden i Kashmir, for meg ser det ut som en måte å unndra seg ansvaret på, fordi det er India som selv har skapt mesteparten av bråket. Hva Pakistan gjorde spilte ikke noen rolle så lenge sjeik Abdullah var lederen av The National Conference Party. Vi må tenke på hvordan Pakistan, som er sterkt berørt av det akutte problemet med de mange forskjellige nasjonalitetene som bor i Pakistan, vil være i stand til å trekke folket i Kashmir inn i dette problemet.

Men etter at det ble selvstendig glemte Delhi løftet sitt til folket i Kashmir. Dette førte til en økende misnøye blant folket i Kashmir som i økende grad så problemet med fattigdom, arbeidsledighet, faren for egen kultur og identitet og også trusselen om en innblanding fra Delhis side.

Paragraf 370 i Indias grunnlov og overenskomsten mellom Indias daværende statsminister Nehru og lederen i Kashmir, sjeik Abdullah i 1952 ble undertegnet for å beskytte Kashmirs identitet. Paragraf 370 skal beskytte eiendomsretten for folket i Kashmir. Hvis denne blir opphevet, vil rike mennesker fra andre områder straks kjøpe land og andre virksomheter og bosettinger i stor grad. Dette vil bety omplassering av lokalbefolkningen. Slike handlinger vil bare øke

spenningen og mistenksomheten overfor de rike outsiders.

De hinduistiske ekstremistene godtok ikke overenskomsten, og startet agitasjonen for å få opphevet paragraf 370. Dette uroet de kashmirske muslimene ytterligere. Hvordan ville deres identitet bli ivarettatt innen India? Det første bruddet mellom kashmirske nasjonalister og Delhi ble markert ved sjeik Abdullahs avskjed i 1953 og ble opprettholdt de neste 22 år.

Senere oppnådde man en politisk ordning mellom Indira Gandhi og sjeik Abdullah. Dette brakte ham tilbake til makten i 1975. Ved overenskomsten forpliktet Delhi seg til å videreføre paragraf 370. Enda en gang, i 1985, ble en valgt regjering med Farooq Abdullah i spissen avskjediget av Delhi.

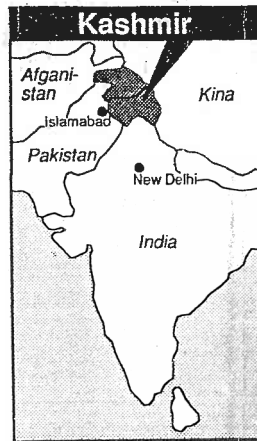
Regjeringen til Rajiv gjorde alt for å splitte The National Conference Party. Avskjedigelsen av Farooqs regjering skulle være en straff fordi Farooq var alliert med de nasjonale opposisjonspartiene. Følgelig har ikke noen regjering i Delhi respektert kashmirernes kamp for identitet og gitt dem valget til å bli styrt av en regjering etter eget ønske.

Kashmirs reaksjon mot den indiske regjeringens bemyndigelse og forsømmelse synes å vende seg mot India og har også antatt en grunnleggende form. Vi må ha det klart for oss at terrorisme i Kashmir ikke har noe med mangel på administrativ vilje å gjøre, og kan ikke løses ved hjelp av makt.

Terrorisme artikulerer misnøyen i et samfunn — religiøs eller etnisk — når det lider av diskriminering og savn — som politiske og økonomiske goder — og dette er årsaken til at folket føler at deres verdighet og identitet er truet. Derfor, i et samfunn fylt av misnøye, fremmedgjort fra systemet på grunn av dets manglende evne til å skape andre utløp for protest, får vi lokale grupperinger. Terrorismens opprinnelse må man lete etter i folkets skadede psyke, og i systemet der de er plassert.

Siden de tidlige åttiårene har man registrert en økende religiøs fanatisme, ikke bare i Kashmir, men over hele India. Den sosio-økonomiske utviklingen har ikke holdt tritt med folkets forventninger. Delstatens arbeidsløse ungdom, som har hatt enorme problemer (til og med ungdom med god utdannelse), blir trukket inn i denne agitasjonen.

Det var mange av de politiske partiene som gjorde bruk av disse fundamentalistiske elementene for å skaffe seg økt makt. Indiske politikere har bygget karrieren sin på å omforme kaste- og religiøs lojalitet til stemmer. Da Rajiv Gandhi ble valgt i 1984 med stort flertall, var det som

følge av stor hindu-sympati, fordi hans mor ble drept av sikh-livvaktene sine. Han fikk direkte fordel av hindu-stemmene.

I tillegg styrket regjeringen lokalpatriotismen da den straffet uskyldige sikher, flere tusen sikher mistet livet, andre mistet eiendommene sine. Hele sikh-samfunnet fikk skylden for det de to sikh-livvaktene gjorde. Det er forunderlig at ikke en eneste brahmin ble angrepet og fikk eiendommen sin ødelagt da Mahatma Gandhi ble drept av en brahmin.

Rajiv Gandhis regjeringstid var en tragisk rekke av lokale opprør, som ble stadig voldssommere. I de fleste tilfellene ble opprørene oversert av politiet og lokale myndigheter, ja, i noen tilfeller deltok de selv i voldshandlingene. I 1987, i Meerut, myrdet politiet muslimer, og ingenting ble gjort for å straffe dem. I oktober i fjor fant de verste opprørene sted i Bhalgalpur, 876 muslimer ble drept og flere tusen hus ble brent.

Selv lederen for den indiske hæren, Virk, som var til stede, godtok at politiet deltok i myrderiene av muslimer i Bhalgalpur. Følelsen av usikkerhet og ydmykelse har fått indiske muslimer til å søke tilflukt andre steder. En truet muslimsk minoritet som blir nektet enhver beskyttelse av staten, søker tilflukt hos politiske grupperinger som kan love dem beskyttelse.

Lokal uro og vold undergraver den indiske regjeringens propaganda, og skaper mer usikkerhet og mistenksomhet blant Kashmirs muslimer.

Ved siden av Kongresspartiet har hindu-ekstremistpartier som BJP (Bhartiya Janta Party) et ansvar, likeledes Shiv Shenans holdning til Indias nesten 110 millioner muslimer. Begge partier er imot at urdu skal få offisiell status (urdu blir i dag brukt i nord

og i det sentrale India). De forlanger også at «minoritetskommissjonen» artikkel 370 grunnloven blir fjernet. Den økende hindu-fundamentalismen kan også ses ved at BJP hadde to seter i nasjonalforsamlingen, og fikk 88 plasser ved det siste valget. Og når 88 parlamentsmedlemmer forlanger opprettelse av en hindustat, skremmer det minoritetene og folket i Kashmir.

Nylig har Delhi utnevnt Jagmohan til guvernør i Kashmir. Farooq Abdullah, som er valgt leder av staten, ble tvunget til å trekke seg tilbake. Han ble ikke forespurt om utnevnelsen av Jagmohan.

Utnevnelsen av Jagmohan til guvernør hadde først og fremst den virkningen at den støtته fra seg den eneste demokratiske kraften i Kashmir, nemlig The National Conference Party. Det er ingen tvil om at sentralregjeringens utnevnelse av Jagmohan var påvirket av BJP, som kunne akseptere ham fordi han er en velkjent anti-muslim.

Løpet av de to seneste månedene av den nye guvernøren styre, er mer enn 150 sivile blitt drept av de halvmilitære styrkene, og tusenvis er blitt arrestert. Siden er utvidede portoforbudsperioder blitt dagens orden i Kashmir. Undertrykkelsen viser at regjeringen som kom til makten i Delhi ved å love bedre informasjon, nå bedriver full sensur av nyheter, og har gjort det på den verst tenkelige måten, ved å deportere journalister og umuliggjøre utgivelse av lokale aviser.

Det ser ut som om den styrende eliten i India er fast bestemt på å beholde Kashmir for enhver pris, enten folk liker det eller ikke. Prisen som må betales er uinteressant. Den indiske regjeringen bryr seg ikke med å prøve å forstå at folket i Kashmir blir fremmedgjort. For eksempel deltok bare fem prosent av de stemmeberettigede i det siste valget. Og hvorfor skulle folket i Kashmir være så uinteressert i politikk? Dette viser med all tydelighet at folket i Kashmir har vendt ryggen til den indiske unionen.

India har ikke noe krav på Kashmir, verken historisk eller moralsk. Den store fattigdommen i India skulle gjøre det uønskelig å beholde Kashmir ved hjelp av terror og rå makt. Myndighetene burde tenke seg om før de brukte store ressurser på å tvinge den lille minoriteten (Kashmir utgjør bare 1% av Indias befolkning) til å bli i unionen.

Kravet om selvstyre i Litauen, Latvia og andre Sovjet-republikker blir støttet av den herskende eliten i India, men på samme tid motsetter de seg retten til selvbestemmelse for folket i Kashmir, en selvfølgelig rett som også er blitt garantert av FN.

Bergens Tidende - 31.5.1990